

11 - Love is in the air

“Hi Bart.” “Jeta!”

De tweeling, driftig studerend aan de grote tafel, kijkt op, ondanks dat beide dames hoorbaar muziek beluisteren. Twee paar oortjes spitsen zich.

Haar zachte zangerige stem noopt Bart het volume te verhogen en gelijktijdig de keuken in te wandelen, waarop de tafeldames de muziek--bron dimmen.

‘Code oranje! Pa’s waakvlam aan de lijn.’

Sinds zijn reis naar Albanië bellen ze met enige regelmaat en hoewel die gesprekken geanimeerd verlopen, volgde de doorbraak niet. To nu. “You’re kidding!” klinkt het uit de keuken. “I would love to dear, though actually ...”

Kim en Anneke pogen, hangend over de tafel, op te vangen wat

vader zijn Kosovaarse liefje toevertrouwt, Bart verlaat hun gehoor-bereik via de bijkeuken. Door het huis-kamer-raam nemen de luister-vinkjes in de tuin een glunderende enthousiast gebarende vader waar. Bij terug-komst in de huiskamer bestoken ze hem met vragen. “We willen alles weten pap. In de eerste plaats: waar was je vannacht?”

Bart verwachtte elke vraag, behalve deze. Vermoedelijk stommelde hij afgelopen nacht iets meer dan gebruikelijk. “Ik was bij Femke in Driebergen voor een zakelijk afspraak over het huis van opa en oma ‘Amsterdam’, daarna kwamen we in ‘De Keizer’ terecht en vervolgens in haar appartement, ze woont er praktisch naast.” Dat ze vlak bij het café woonde, leek Bart een mooie neutrale toevoeging, de tweeling keek gelijktijdig verbaasd, blij en moeilijk.

“Dat is fijn voor je Pap!” sprak Maartje in de deur-opening. Daar sloot de tweeling zich gemakshalve bij aan. “Ja, dat was het ook, alles, zeg maar.”

De dames gniffelden besmuikt. Maartje huppelt op haar vader af om hem te knuffelen. Kim tikt een berichtje voor Ayla: “Die ouwe heeft zijn boekhoudster genomen! Details later, ben je op tijd? 7 uur bij de Wereld” Ayla reageerde vrijwel meteen: “Omgf, lekker voor hem! Ik ben op tijd, no worries”.

“En je Kosovaarse nimf pap, die heeft een plan?” sprak Anneke.

“Ja, daar zeg je wat, die kwam zeker met een voorstel.” Hij pauzeerde. Hij wilde iedereen gelijktijdig informeren. “Wat zijn jullie plannen voor vanavond?” vroeg hij.

“Pap, serieus?” Drie verbolgen gezichten deden hem beseffen

dat het morgen Ineke's verjaardag was.

"Sorry jongens." Het verklaarde zijn gemoeds-toestand. Zoals elk jaar vierden ze Ineke's verjaardag gevijven. Het trof hem dat hij vergeten was dat ze vanavond traditioneel bij 'De Wereld van Verschil' eten. "Dat is onhandig van me, nogmaals sorry, tijdens ons dineetje zal ik vertellen wat Jeta me heeft voorgesteld."

"Oké pap, maak je geen zorgen, we ervaren allemaal een rare week voor-afgaand aan mama's verjaardag."

Morgen gaan ze, net voor de afsluiting wegens het vogelbroedseizoen, naar de plek waar Ineke's as ligt begraven. Bart ziet aan de groeiende stapel stenen dat anderen de plek bezoeken, zijn dochters sowieso of een toevallige passant die ook weleens het geëigende pad verlaat.

's Avonds tijdens de onbeperkte hapjes, vertelt Bart zijn dochters zijn plan.

"Nee! Waarom?" klonk Ayla's verbijsterde reactie.

Met "Rustig Ay!" probeert Anneke te deescaleren. Dat lukt half. Ayla's gezicht spreekt boekdelen.

"Pap! Dat is nogal rigoureuus! Je laat Maartje alleen!" vervolgt ze verhit, terwijl ze geraffineerd een gevoelige snaar bespeelt. De andere drie houden zich gedeisd.

"Jullie weten dat ik niet over één nacht ijs ga. Drie maanden geleden stelde ik Jeta voor dat ik op proef naar Kosova zou verhuizen. Daar hoorde ik niet meteen iets op. Vandaag meldde ze dat ze me verwacht." De avond waarin ze herinneringen

ophaalden aan Ineke kreeg zo een vreemde wending, voor het eerst spraken ze over de toekomst, in het bijzonder Barts toekomst met een andere vrouw. Alsof het niet erger kon deelde hij de vorige avond voor het eerst het bed met een andere vrouw dan Ineke. Hoe dat zou vallen in Pristhinë, daarover maakte hij zich weinig illusies. Jeta sprak nu pas uit dat ze zich wilde binden, op proef, ze bleef angstvallig behoedzaam. Dat experiment durfde hij wel aan.

Later op de avond, weer thuis, in de woonkamer rond de houtkachel, kwam Maartje op het heikele onderwerp terug: “Waarom Pap? Hoe komt het dat je nu als een blok valt voor deze jonge vrouw?” De rest valt meteen stil, gedachtig het credo ‘You know things are getting serious when the introverts arrive.’

“Ja, ik spreek mezelf tegen als ik zeg dat leeftijd geen verschil maakt, want ik vind het erg ‘midlife crisis’ als een man zijn vrouw inruilt voor een jonger exemplaar.” Bart zweeg en keek zijn dochter aan, die aan haar cola nipte. “Ik ruil Ineke niet in, dit is onvergelijkbaar. Jeta is tien jaar jonger, ja.”

Maartje slikte ‘12’ in.

“Ik ben verliefd en natuurlijk twijfel ik over mijn gevoelens. Nu ook. Ik ben in staat die twijfel toe te laten. Dan kijk ik naar je moeder’s foto en dan hoor ik het haar zeggen: Gekke vent! Ze zou het niet afkeuren, jullie weten dat ze me heeft aangespoord niet alleen te blijven.’

“Je hebt mijn zegen hoor Pap! Je bent nu niet gelukkig en mama vindt het goed, al gaat ze er niet over.” Maartje besepte dat wat ze zei minder leuk klonk dan ze bedoelde.

“Nee, dat is zo. Haar wijsheid leidt me nog steeds, haar intuïtie heeft me dikwijls behoed voor missers. Dat mis ik enorm, vreemd is het nu wel, haar als het ware te raadplegen in deze situatie.”

“Ik vind dat niet zo gek hoor Pap, jullie waren samen één en daar profiteer je nu van, als ik dat zo mag zeggen.” Maartje stelde haar vader gerust: “Het is prima dat je een nieuwe relatie aangaat. Zij neemt mama’s plaats niet in, dat is haar rol niet. Jij gaat verder met je leven, zoals mama wilde dat je zou doen.”

“En,” voegde Kim toe, “jij zorgt voor ons. Dat je ons in Nederland achter-laat zou ze misschien niet waarderen.”

Bart knikte. “Over de mate waarin je je bemoeit met de kinderen en de wijze waarop jullie zelf-standing worden discussieerden we regelmatig, dat klopt.” Hij keek naar de vier verschillende jonge vrouwen, zelfs bij de tweeling ontdekte hij steeds meer verschillen.

Met “Wie wil er nog iets drinken?” maakte Ayla een einde aan Maartje’s intermezzo, die prompt opstond en opvallend krachtig een houtblok in de kachel smeed en daarmee een aswolk veroorzaakte.

“Voor mij een colaatje met iets erin,” voegde ze aan haar daad toe.

Ayla slikt net op tijd een onverstandige opmerking in en vroeg “BaCo schat?”

“Yep!”

Kim springt op om Ayla te helpen. Bart kijkt om zich heen en Anneke weet waar hij naar op zoek is. Ze reikt hem het metalen sigaretten-doodsje aan, dat voor haar op de salontafel ligt. “Ik doe met je mee!” Onder het afdak roken ze zwijgend, zittend op de steigerhouten bank die ‘s zomers op het gazon staat. “Jij bleef wat stilletjes An.”

Ze kijkt haar vader aan. “Ja, pap. Dat klopt.”

De manier waarop ze dat zegt en het feit dat ze mee naar buiten gaat, haken in elkaar. “Oké, ik snap het. Het spijt me dat het me niet eerder is overkomen. Ik ben veel met mezelf bezig. Sorry.”

“Dat geeft niets pap, ik ben een grote meid en kan zelf het meeste wel aan.” “Nu niet?” “Nee, nu niet.” “Wat zit je dwars?”

Anneke staart in de donkerte, waar de tuin overvloeit in het nachtelijke bos. “Ik zie op iedereen te vertellen dat ik op vrouwen val.”

Bart schoot in de lach. “Pap! Ik ben serieus!”

“Lieverd, dat weten we allemaal al. Alleen jouw geest zit nog in de fles!” Het gebrek aan licht verhuult Anneke’s blozende wangen. Hij omhelst zijn dochter. “Waarom zie je daar tegenop? Het zou wonderlijk zijn als niet één van mijn meiden een chica aan de haak zou slaan. Heb je al iemand?”

“Nee, nou, half, of ... ik weet het niet. Ik ben verliefd, denk ik.” Vol trots kijkt Bart haar aan en strijkt over haar wang. “Wil je binnen iets zeggen?” “Nee, weet ik niet, Kim weet het natuurlijk

allang. Laat mij nog even, ik kom zo.”

Hij laat het metalen doosje liggen en laat Anneke opgelucht achter.